

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.419/2017/8.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2017. október 2. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A több ember sérelmére, előre kitervelten, nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel, a bűncselekmény elhárítására idős koruknál fogva korlátozottan képes személyek sérelmére elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2017. március 17. napján kihirdetett 19.B.169/2016/55. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A közokirattal visszaélés törvényhelye: Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont *1. fordulat*.

A vádlottal szemben 162.000 (egyszázhatvankettőezer) Ft erejéig vagyoneklkobzást rendel el.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 12.700 (tizenkettőezer-hétszáz) Ft - a vádlottat terhelő - bűnügyi költség merült fel.

Indokolás

A Debreceni Törvényszék vádlottat emberölés büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), b), d), f) és k) pont) és közokirattal visszaélés vétsége [Btk. 346. § (1) bekezdés c) pont] miatt halmazati büntetésül életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani. A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját 35 évben állapította meg. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Az eljárás során lefoglalt húsvágó bárdot elkobozta, rendelkezett továbbá más bűnjelekről - a biológiai mintákat a lefoglalás megszüntetése után megsemmisíteni rendelve - és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen két irányban jelentettek be fellebbezést.

Az *ügyész* a nyilatkozattételre fenntartott háromnapos határidőben a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása és vagyoneklkobzás érdekében,

továbbá törvénysértésre hivatkozva a büntetőeljárás során lefoglalt biológiai nyomokat és anyagmaradványokat érintő döntés miatt élt jogorvoslattal (elsőfokú bírósági iratok 56. szám). Indokai szerint a kirívóan társadalomra veszélyes bűncselekményt elkövető, a nagyszüleit pénzszerzés érdekében gátlástalanul lemészárló vádlott részére nem indokolt lehetőséget biztosítani a társadalomba való visszatérésre, figyelemmel arra, hogy nárcisztikus és antiszociális személyisége magában hordozza, miszerint ismét ilyen bűncselekményt követne el, ezért indokolt a határozatlan tartamú szabadságvesztés büntetésnél a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása. Ezen túl a vádlottal szemben a sértettektől elvett értékekből eredő gazdagodás, 130.500 Ft erejéig nem mellőzhető a vagyonekbevitel alkalmazása. Kifogásolta továbbá, hogy a bíróság a tárgyi bizonyítékokat képező biológiai mintákat megsemmisíteni rendelte, mert álláspontja szerint a lefoglalás megszüntetése mellett tárgyleletben történő kezelésről kellett volna rendelkeznie a törvényszéknek," melynek a bűncselekmény elévülési idejéig kell fennállnia."

Másfelől a *vádlott és a védő* a büntetés mértékét és a feltételes szabadságra bocsátás időpontját sérelmezve a büntetés enyhítése végett terjesztettek elő perorvoslatot (57. számú irat).

A *Debreceni Fellebbviteli Főügyészség* a Bf. 243/2017/1-I. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta. A tényállás kisebb helyesbítésével a vádlott bűnösségére vont következtetést és a cselekmények minősítését helyesnek találta azzal, hogy a közokirattal visszaélés vétségének pontos törvényhelye a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjának 1. fordulata. Érdemi nyilatkozatában indítványt tett a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontjában írt minősítő körülménnyel kapcsolatos indokolás helyesbítésére, a közokirattal visszaélés törvényhelyének pontosítására, az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetésből a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárás kimondására, a vádlottal szemben 162.000 Ft erejéig vagyonekbevitel alkalmazására, a lefoglalt biológia minták tárgyleletben kezelésére, egyéb részben a határozat helybenhagyására.

A *nyilvános ülésen* a másodfokú bíróság területén működő ügyészség képviselője az átiratában foglaltakat fenntartva indítványozta az ítélet részbeni megváltoztatását.

A védő és a vádlott a büntetés enyhítésére, elsődlegesen a határozott ideig tartó szabadságvesztés alkalmazására, másodlagosan a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjának a terhelt javára történő megváltoztatására tettek indítványt.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítélet táblája az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban Be.) 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív perjogi hibát, amely a bizonyítás törvényességét érintené, vagy az érdemi felülbírálatot kizárná. Ilyen eljárási szabálysértésre az eljárás főszemélyei sem hivatkoztak és rögzíthető, hogy a törvényszék a védelmi jogokat maximálisan figyelembe véve igen alaposan és körültekintően folytatta le a kiemelt tárgyi súlyú ügyben az eljárást.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és döntően megalapozott tényállást állapított meg, mely csak szűk körben volt pontatlan. A Be. 351. § (2) bekezdés c) pontjában

szabályozott iratellenességet jelent egyrészt, hogy a bíróság tévesen utalt a sértettek személyénél a tényállásban „néhai” voltukra. A tényállásban a múltban lezajlott és a valónak elfogadott, a büntető anyagi és eljárásjogi szabályok szempontjából jelentős tényeket kell rögzíteni. E tények körébe tartoznak a sértettek nevei, melyeket azonban a perjogi rendelkezéseknek megfelelően az anyakönyvi adatoknak megfelelően kell megállapítani, másrészt az elkövetés folyamatában a sértettek élő személyek voltak, így a néhai jelzővel a halálukra utalás az eredmény beálltaig iratellenes, de szükségtelen annak feltüntetése a halál bekövetkezte után is. Ezen túlmenően a bíróság az ítélet 9. oldal 3. bekezdésében taxis egységes és egyébként hitelt érdemlőnek talált, elfogadott tanúvallomásától eltérően a taxival való utazás díját tévesen rögzítette.

A megalapozatlanság csekély súlyú, részleges, a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető volt. Az ítéletábra a tényállást a Be. 352. § (2) bekezdés a) pontjában írt jogkörében az iratok tartalma alapján a következők szerint helyesbíti.

- A tényállásból sértettek nevénél a „néhai” jelzőre utalást mellőzi.
- A 9. oldal 3. bekezdésében a vádlott taxival történő utazásának díja - a taxinak nyújtott borraival együtt 8.000 Ft volt (tanúvallomása: 39. számú jegyzőkönyv 12. oldal 8. bekezdés, nyomozási irat I. kötet 605. lap).
- 9. oldal 5. bekezdés: a vádlott a cselekmény elkövetése által összesen 162.000 Ft vagyonnal gazdagodott (gyanúsított terhelte vallomások, lefoglalási eljárás adatai, tanúvallomása).

A tényállás a helyesbítéssel teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 352. § (2) bekezdés értelmében a másodfokú ítékezés alapját képezte.

A törvényszék az ügy helyes megítélése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat a logika szabályai szerint okszerűen értékelte. Számba vette a terhelte védekezését, a releváns tanúvallomásokat, a sértettek sérüléseit és halálának okát elemző igazságügyi boncjegyzőkönyvet és orvosszakértői véleményt, a helyszín adatait, a lefoglalt hűsbárdot, mint elkövetési eszközt és a fontos okirati bizonyítékokat is. A törvényszék a bizonyítékok igen alapos, szerteágazó és részletes értékelésével a büntetőjogi főkérdések tekintetében központi jelentőséggel bírói tényeket hibátlanul rögzítette. Indokolási kötelezettségének mindenben eleget tett, részletesen megindokolta, hogy a vádlott vallomásait mely részekben fogadta el és mely részeket nem talált megfelelő bizonyító erejűnek a tényállás megállapítása során. A vádlott a nyomozás során tényfeltáró, részletekbe menő beismerő vallomást tett, melyet alátámasztottak a tárgyi és okirati bizonyítékok, különösen a lefoglalt hűsbárd és az eszközön feltárt, a vádlottól származó DNS minta. A terhelő bizonyítékok szervesen kapcsolódnak és kétséget kizáróan bizonyítják a vádlott által az ítéletben írtak szerinti elkövetést. A mérlegelés és az indokolás logikai hibában nem szenved, a tényállás a helyesbítést követően megalapozott, így a másodfokú bíróság az ítélezését a tényálláshoz kötöttség már felhívott elvére figyelemmel arra alapította. A megalapozott tényállást egyébként fellebbezés sem támadta.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott *bűnösségére*, és a *cselekmények jogi minősítése* is megfelel az anyagi jognak. A tárgyi és alanyi tényezők alapján vitathatatlanul megállapítható, hogy a vádlott egyenes szándékkal ölt, az elkövetéskor a sértettek életét ki akarta oltani, mely egyébként feltétele az előre kitervelt elkövetésnek. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott terhére megállapította az előre kitervelten, nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel, a több ember és bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan

képes személy sérelmére elkövetés minősítő körülményeket a Btk. 160. § (2) bekezdés a), b), d), f) és k) pontja alapján. Az ölési szándékra, annak formájára, valamint a minősítő körülmények döntő többségére nézve az elsőfokú bírósági indokolás teljes körű és kifogástalan, melyben foglaltakkal a másodfokú bíróság egyetértett, ezért változtatás hiányában az indokolás kiegészítésére, vagy ismételtesre nincs valós perjogi indok. Az ítélet 27. oldalának utolsó és a 28. oldalának első bekezdésében a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontja tekintetében azonban az indokolás ellentétben áll részlegesen a rendelkező résszel, és történeti tényállással is. A tényállás tükrében ugyanis az állapítható meg, hogy az időskorú sértettek, bár egészségi állapotuk életkoruknál fogva már megromlott, de nem voltak teljesen képtelenek a védekezésre, hanem abban őket az életkoruk, a támadás váratlan, orv volta csak korlátozta, másfelől védelmi cselekményt is kifejtett. A Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontjának minősítése törvényes, az elsőfokú bíróság azonban tévesen a Btk. 160. § (2) bekezdés j) pontjában foglalt törvényi tényállást indokolta, melynek helyesbítése volt szükséges, amint azt a fellebbviteli főügyészség hibátlanul kiemelte észrevételében.

A közokiratra elkövetett cselekmény minősítése is megfelel a törvénynek azzal, hogy e bűncselekmény pontosan a Btk. 346. § (1) bekezdés c) pontjának 1. fordulataba ütközik. Ezt az elsőfokú bíróság a rendelkező részben nem jelölte meg, holott szükséges, mert az irányadó tényállás szerint a vádlott több olyan közokiratot, amely nem sajátja, mástól jogosulatlanul elvett és nem a 2. fordulat szerint eltitkolt (Kúria 61. BK vélemény 3. a) pont).

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta, és a vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetéskiszabási elveknek megfelelő, tetтарыыos büntetést szabott ki.

A büntetéskiszabás tekintetében a másodfokú bíróság a következőket emeli ki. A büntetőjog társadalmi rendeltetése az, hogy a jogrendszer egészének zárköve legyen [23/1990. (X.31.) AB határozat].

A Btk. 79. §-a szerint a büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el (egyéni és általános megelőzés). A Btk. 80. § (1) bekezdése szerint a büntetést e törvényben meghatározott keretek között, a céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

A büntetéskiszabás során a büntetőjog általános elveire, és az Alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is figyelemmel kell lenni. „A büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell felelnie az arányosságnak, a szükségszerűségnek és az ultima ratio elveinek” (1214/B/1990 AB határozat). A szankció arányossága azt is jelenti, hogy a hasonló tett elkövetőit hasonló büntetéssel kell sújtani az elkövetett tethhez, és a bűnösség mértékéhez is viszonyítva, de az arányosság vizsgálata a sérelem, a kár, a bűnösség foka, a bűncselekmények súlya egybevetését is feltételezi. Az arányosság jelenti a tett arányosságot, de a büntetésnek az elkövető személyiségéhez is igazodnia kell. Az egyéniesítés azonban nem sértheti a bírói gyakorlat egységének elvét, amely a jogbiztonság és a törvény előtti egyenlőség szempontjából alapvető. Ennek megfelelően a hasonló súlyú bűncselekményekre, illetve hasonló személyi körülményekkel jellemzett elkövetőkkel szemben nem szabad lényegesen eltérő szankciókat alkalmazni. Az egyes bűncselekmények természetéhez és a súlyához igazodó büntetési rendszer és a büntetéskiszabás normatív előírásain nyugvó büntetések együttesen szolgálják a jogállami büntetés funkcióját, a társadalom védelmét, a szankcióval történő arányos és megérdemelt viszonzást, valamint a speciális és generális prevenciót. A büntetés kiszabása során figyelembe kell venni a már idézeteknek megfelelően a bűnelkövető

személyi körülményeit, többek között az előéletét (23/2014. (VII.15.) AB határozat III. rész 42. bekezdés).

Ezen elveket és az idézett körülményeket mérlegre téve az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy a több ember, vérszerinti hozzátartozói, nagyszülei sérelmére több oknál fogva súlyosabban minősülő, kirívóan durva, befejezett ölési cselekményt elkövető vádlottal szemben a büntetési célok kizárólag határozatlan tartamú, életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabásával érhetők el. Határozott ideig tartó büntetés nem állna arányban a cselekmény és a vádlott társadalomra veszélyességével, ezért az annak alkalmazására irányuló védelmi fellebbezés nem volt alapos. Az életfogytig tartó szabadságvesztés a magyar büntető törvény szankciórendszerének legsúlyosabb büntetése, alkalmazása mindig gondos bírói mérlegelést igényel, jelen esetben azonban kétség sem férhet indokoltságához.

A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárására azonban a másodfokú bíróság nem látott megfelelő alapot, ezért a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezés sem foghatott helyt. Az kétségtelen, hogy a bíróságok számára kötelező 3/2015. Büntető jogegységi határozatra is figyelemmel az életfogytig tartó szabadságvesztésből a feltételes szabadságra bocsátás kizárásának lehetősége az alkotmányos jogrend része, amelynek - a törvényi előfeltételek megvalósulása esetén történő - bírósági alkalmazását nemzetközi szerződés nem tiltja. A jogszabályi felhatalmazás tehát törvényesen adott, azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a legsúlyosabb, a kötelező kegyelmi eljárás lehetőségétől függetlenül fő szabályként az elítélt életének végéig tartó büntetés kivételes. A feltételes szabadságra bocsátás büntetéskiszabási kérdés, és e körben is a bűnösségi körülményeket, a tett arányos büntetés elveit és a büntetéskiszabási célokat kell vizsgálni. Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság érveit osztva igen nagy jelentőséget tulajdonított a vádlott tényfeltáró beismerő vallomásának, mely alapján a bizonyítási eljárás eredményesen lefolytatható volt és a bizonyítási anyag alapján a tényállás megállapítása sem okozott nagyobb nehézséget. A vádlott feltáró vallomása nélkül egyes fontos tárgyi bizonyítékok, különösen a húsvágó bár, mint elkövetési eszköz feltalálása nyilvánvalóan nehezebb, vagy lehetetlen lett volna. A vádlott a helyszíni kihallgatáson is közreműködött, és a konkrét elkövetési magatartásokra és a minősítő körülményeket megvalósító tényekre nézve is elsősorban a terhelti vallomás alapján volt lehetőség a tényállás megállapítására. Mindennek, azaz a terhelt bűncselekményt feltáró közreműködésének, a hatósággal való együttműködésének igen nagy a nyomatéka és a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének kizárása ellen szól. A vádlott egy ízben volt büntetve, lopás vétsége miatt, korábban erőszakos, testi épség vagy élet elleni bűncselekmény miatt nem volt elítélve, speciális bűnismétlőnek, visszaesőnek nem minősül.

A bíróság tényleges életfogytig tartó szabadságvesztést szabott ki a többszörös visszaeső, korábban már két esetben is emberölés miatt elítélt vádlottal szemben, aki hosszú szabadságvesztés letöltésének tartama alatt, visszaélve a neki nyújtott kedvezménnyel, enyhébb végrehajtási szabályok alkalmazása mellett rövid tartamú eltávozása idején követett el társaival aljas indokból, különös visszaesőként emberölés büntetést egy idős sértett sérelmére (Legfelsőbb Bíróság Bf.III.850/2011/4.). Több ember sérelmére, más okból is súlyosabban minősülő emberölésnél (BH2004. 353.) vagy forgalmas közterületen, löfegyverrel, több ember sérelmére elkövetett emberölésnél (BH2004. 265.) a bíróság alkalmazta a legsúlyosabb büntetést. Jelen ügyben azonban a vádlott előélete nem volt olyan terhes, a cselekményt nem közterületen követte el. Cselekvősege bár alkalmas a köznyugalom megzavarására, de nem váltott ki olyan közfelháborodást, mint például egy nagyvárosi gyorsétteremben löfegyverrel, kellő motívum nélkül elkövetett, több ember halálát okozó ölés.

Utal rá az ítélőtábla, hogy az életfogytig tartó szabadságvesztésnél a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása egyáltalán nem biztosítja és nem is biztosíthatja a szabadulást. Az esedékességkor ugyanis felelősséggel dönthet majd egy másik bíró, s e lehetőséget jelen ügyben sem a társadalomtól, sem az elítélttől nem indokolt elvonni, figyelemmel arra is, hogy évtizedek múltán a bíró pontosabb információk és adatok alapján tud a terhelt büntetés során tanúsított magatartását figyelembe véve dönteni arról, hogy veszélyt jelent-e még az elítelt a társadalomra, azaz oda visszaintegrálható vagy sem. Ezt a lehetőségét biztosította az ítélőtábla a társadalomnak, a később eljáró bírónak és a terheltnek akkor, amikor helybenhagyta az elsőfokú bíróság büntetést kiszabó ítéleti rendelkezését.

A maximális, 10 éves tartamban meghatározott közügyektől eltiltás mellékbüntetés is mindenben törvényes.

A felülbírálat során az ítélőtábla megállapította, hogy a törvényszék a büntető törvény kötelező rendelkezése ellenére nem döntött a vádlott terhére vagyonek Kobzás alkalmazásáról. Az intézkedés feltételei fennállnak, alkalmazása a törvény kógens előírása folytán nem mellőzhető. A Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontja értelmében vagyonek Kobzást kell elrendelni arra a vagyorra, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során szerzett. A 75. § (1) bekezdés a) pontja pedig kimondja, hogy a vagyonek Kobzást pénzösszegben kell elrendelni, ha a vagyon már nem lelhető fel. A helyesbítést követően a megalapozott tényállás egyértelműen rögzíti, hogy a vádlott az elvett ingót is beleértve, összesen 162.000 Ft vagyonnal gazdagodott. A másodfokú bíróság ezért e vagyon erejéig a törvény kötelező rendelkezése folytán vagyonek Kobzást rendelt el.

Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően döntött az előzetes fogvatartás beszámításáról, a lefoglalt bűnjelkekről és a bűnjegy költségy viseléséről is.

A másodfokú bíróság törvényesnek tartotta a lefoglalt biológiai minták, anyagmaradványok megsemmisítését is. Nem osztotta az ítélőtábla az ügyészí álláspontot, miszerint a Be. 155. § előírásai nem tartalmaznak megfelelő rendelkezést ilyen jellegű nyomokra, és a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet 1. § (1) bekezdése folytán a bűnjelke bírósági tárgyletétben való kezelésének van helye. Az elsőfokú bíróság a Be. 155. § (8) és (9) bekezdés alkalmazásával helytállóan döntött e bűnjelke megsemmisítéséről és erre nézve érdemi, a másodfokú bíróság által alaposnak talált indokolást adott az ítélet 29. oldalának utolsó bekezdésében. A hivatkozott rendelet szerint a lefoglalt bűnjelket, így a tárgyi bizonyítékoknak minősülő nyomot, mintát is, a nyomozó hatóság, az ügyész és a bíróság a lefoglalást követően valóban tárgyletétbe helyezi. Mindez nem jelenti viszont azt, hogy a jogforrási hierarchiában magasabb szinten álló büntetőeljárásí törvény rendelkezése a lefoglalás megszüntetésekor ne lenne irányadó. Tárgyletétnek a lefoglalás hatálya alatt van helye, megszüntetését követően a lefoglalt dolog sorsáról rendelkezni kell. Jelen esetben az értékkel nem bíró, bizonyítással már nem érintett, jogosultak által nyilvánvalóan nem igényelt, részben fertőzésre alkalmas, veszélyesebb jellegű biológiai minták sorsáról a helyes rendelkezés: a megsemmisítés. Ezért a másodfokú bíróság a tárgyletétben tartásra irányuló ügyészí fellebbezést nem találta megalapozottnak.

A kifejtettekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával helyes indokainál is fogva helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján számította be a szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült és a bűnösnek kimondott vádlottat terhelő bűnügyi költséget az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2017. október 2.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Hágner Tamás sk. előadó bíró, Dr. Gömöri Olivér sk. bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 19.B.169/2016/55. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2017. október 2.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő